

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 216/2022
06.10.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Слободан Николић, адвокат из ..., против туженог Привредног друштва „Вип Столарија“ ДОО Лесковац, чији је пуномоћник Никола Стојановић, адвокат из ..., ради утврђења постојања радног односа и ради утврђења незаконитости решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 390/21 од 04.02.2020. године, на седници одржаној 06.10.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 390/21 од 04.02.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 548/19 од 01.10.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се према туженом утврди да је тужилац дана 06.06.2019. године засновао код туженог радни однос на неодређено време, што је тужени дужан да призна и тужиоца на основу ове пресуде пријави на обавезно социјално осигурање, за временски период од 06.06.2019. године на неодређено време. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је решење туженог бр. ../2019 од 31.08.2019. године о отказу Уговора о раду због истека рока на који је закључен незаконито. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се тужени обавезе да тужиоцу накнади штету у износу од 18 зарада које би тужилац остварио да ради код туженог. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова поступка исплати износ од 88.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 390/21 од 04.02.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане одлуке, на основу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 18/20), Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија неоснована.

У спроведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а нема ни других битних повреда поступка из одредбе члана 374. став 1. учињених у поступку пред другостепеним судом које би могле представљати дозвољен ревизијски навод.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог, са којим је закључио два уговора о раду на одређено време, дана 02.04.2019. године и 30.04.2019. године, оба на период од месец дана. Према наводима тужбе тужилац је све до септембра месеца наставио да ради код туженог, у ком периоду је редовно примао зараду, остваривао сва права по основу радног односа и био пријављен на обавезно социјално осигурање. Тужилац тврди да у овом периоду није закључивао уговоре о раду, а да су му 02.09.2019. године ретроактивно уручени уговори сви на период од по месец дана, као и решења о отказу сваког од тих уговора, које он није желео да потпише. Тужени је крајем августа месеца имао хаварију у просторијама када су му поплавлени сви документи, те нема спорне уговоре за тужиоца, али је доставио све пријаве и одјаве на обавезно социјално осигурање за тужиоца у овом периоду. Сведок ББ, књиговођа туженог, изјавио је да је он вршио пријаве и одјаве са обавезног социјалног осигурање за туженог и да никада није вршио пријаве без да му клијенти доставе Уговор о раду. Сведок ВВ, радник туженог, потврдио је да тужилац у утуженом периоду закључивао уговоре о раду са тужиоцем на по месец дана, да је одбио да потпише уговор о раду за септембар месец 2019. године, због чега му је престао радни однос код туженог.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су одбили тужбени захтев као неоснован, закључујући да нису испуњени законски услови прописани одредбама чланова 37. и 175. Закона о раду да би се утврдио преображај радног односа из радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време, да се утврди да је незаконито решење о отказу уговора о раду и да се обавезе тужени да тужиоцу надокнади штету у износу од 18 зарада које би тужилац остварио да је радио код туженог и да тужилац није доказао тврдње на којима заснива тужбени захтев.

По оцени Врховног касационог суда нису основани наводи тужиоца у ревизији да је материјално право погрешно примењено.

Одредбом члана 37. Закона о раду је прописано да уговор о раду може да се закључи на одређено време, за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба (став 1.), а да послодавац може закључити један или више уговора о раду из става 1. овог члана на основу којих се

радни однос са истим запосленим заснива за период који са прекидима или без прекида не може бити дужи од 24 месеца (став 2.). Одредбом става 6. истог члана прописано је да ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона или ако запослени остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена за које је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време. Према одредби чл. 175 став 1. тачка 1. Закона о раду радни однос престаје истеком рока за који је заснован.

У конкретном случају тужилац је по више уговора на одређено време од по месец дана, у периоду од 02.04.2019. године до 31.08.2019. године био ангажован код туженог, а последњи уговор о раду на одређено време тужиоцу је истекао 31.08.2019. године, након којег није више радио код туженог. Овакво чињенично стање је, и поред недостатка појединих уговора на одређено време (који су, како је утврђено, уништени у хаварији-поплави код туженог), утврђено на основу уредних пријава и одјава са обавезног социјалог осигурања које се налазе у списима предмета, као и на основу писменог изјашњења РФ за ПИО, Филијала Лесковац, да се уз пријаву или одјаву са осигурања уз попуњен М образац доставља на увид и Уговор о раду. Код оваквог утврђења као неоснован се показује захтев тужиоца за утврђење радног односа са одређеног на неодређено време јер за то, супротно наводима ревизије, нису испуњени законом прописани услови. Неосновано је указивање у ревизији на незаконитост решења о отказу уговора о раду од 31.08.2019. године. Ово стога што након истека прописаног рока, уговор о раду који је заснован на одређено време престаје по самом закону, на основу одредбе члана 175. Закона о раду, како то правилно закључују нижестепени судови те би решење о отказу имало деклараторни карактер, а и приложено решење с обзиром да није потписано и оверено није ни произвело правно дејство нити се налази у правном промету. Из наведеног произлази и неоснованост захтева тужиоца за накнаду штете у висини 18 зарада које би остварио да ради код туженог. Сходно наведеном неосновани су ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права.

Врховни касациони суд је ценио и преостале ревизијске наводе тужиоца, али је закључио да су исти правилно цењени од стране другостепеног суда, јер су истицани и у жалби, а нису од утицаја на оцену правилности пресуђења, због чега ревизија тужиоца није основана, те је одлучено на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Бисерка Живановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић